

BUTLLETI
DEL

PARTIT SOCIALISTA CATALÀ

ANY III Núm. 6

GENER 1944

REDACCIÓ:

Apartado 8620

MEXICO, D. F.

MISSIÓ DE LES COMUNITATS. CATALANES

Comunitat Catalana de Mèxic es va reunir novament en assemblea. El Consell Directiu va explicar els seus esforços per tal d'internacionalitzar el nostre problema i donar més vitalitat el Consell Nacional residenciat a Londres. Passions superades, es va remarcar, la unitat de pensament i d'acció que hi ha entre els homes que formen Comunitat. Seria difícil fins i tot parlar de divergències substantives. Hi ha, això sí, una ben justificada impaciència. Es creu, amb raó, que l'esmentat Consell Nacional podria haver escurçat bon xic el moment favorable. No es fan retrets. Són anhels encara no satisfets. Ni un símptoma de defallença. Impaciència, sí; defalliment, no.

Hem de convenir, amb sinceritat, que la tasca empresa per les Comunitats és la de menys vistositat immediata. Els resultats podria ser que els veiéssim a l'exili; però creiem que els veurem a Catalunya mateix, quan, al costat dels compatriotes que lluiten allà, petjant tots plegats la terra nostra, replantejarem, de la manera més adient, la solució definitiva del problema de la plena sobirania de Catalunya.

Es possible que alguna o totes les cancelleries, gràcies a la propaganda dels catalans exiliats, arribin a saber, finalment, i a comprendre i a considerar com cal, la nostra reivindicació de Catalunya, nació europea. Ja s'acosta el moment de saber fins a quin punt haurem arribat a cridar l'atenció dels homes d'Estat que es reuniran a la taula de la Conferència de la Pau, on, entre d'altres tasques, hauran de fer un nou mapa polític del món, mapa que hauran de procurar que tingui una llarga durada.

Es possible que el cas de Catalunya no sigui resolt totalment d'acord amb les nostres aspiracions. No som pessimistes. Volem, només, preveure la solució pitjor. Però en aquesta hipòtesi desfavorable el plet continuarà; el continuarem tots nosaltres, i en el lloc millor perquè sigui resolt d'una manera justa: a Catalunya. Els homes de Comunitat no serien conseqüents si no preveien, com ens consta que preveuen, aquesta contingència. A l'exili cal internacionalitzar el problema, fer que els homes d'Estat es vegin obligats a tenir-lo en compte i donar-los, si ens les arriben a demandar, totes les facilitats per tal que puguin recollir novament la voluntat dels catalans, tot i tenir nosaltres la convicció que, històricament, ja estem prou ben autodeterminats. Un cop a casa nostra, no hem de desapropiar cap eventualitat, per sagnant que sigui, per aconseguir que Catalunya torni a ésser nació. Una nació que segurament pactarà amb les altres nacionalitats hispàniques o ibèriques, si aquestes ho creuen convenient per a tots i conjuntament trobem la fórmula de convivència. O bé una nació europea, si els nostres desigs, considerant interpretar la voluntat dels catalans que no poden parlar al món lliure, no són degudament correspostos pels altres pobles més pròxims.

Comunitat continua essent l'organisme que uneix més voluntats. La causa que defensa és l'única històricament justa. Els catalans que han exercit càrrecs públics i que encara no pertanyen al moviment de les Comunitats, creiem que no s'adonen del mal que fan al poble que un dia els va elegir perquè el representessin políticament. Fins i tot suposant que la nostra causa no reeixís, el nostre deure és no minimitzar les nostres aspiracions i estar convençuts que Catalunya continuarà avançant pel camí que ha de portar-la a la plena llibertat.

Per això nosaltres, que tenim consciència de l'actual situació històrica, som ací uns fervents partidaris de les Comunitats, d'aquesta acció conjunta dels catalans nacionals, i seguirem assent-ho a casa nostra. Perquè creiem que és l'única posició que podem tenir com a bons catalans i, com a socialistes, la millor manera de defensar els nostres interessos.

EL PARTIT SOCIALISTA CATALÀ DAVANT

LA "JUNTA ESPAÑOLA DE LIBERACION"

El Partit Socialista Català, els adherits al qual internacional, fermament decidits a enderrocar el règim falangista que acabdilla el general Franco, disposats a enfrontar-se contra qualsevol propòsit han lluitat i segueixen lluitant contra el feixisme de restablir la Monarquia Espanyola, però amants també a lluitar per aconseguir que el futur règim polític dels pobles hispànics tingui una estructura més d'acord amb la realitat, i prenent en compte la voluntat de la immensa majoria dels pobles català, basc i gallec, perfectament autodeterminats i amb característiques nacionals indiscutibles; considerant que la Constitució republicana espanyola promulgada en 1931 és inactual i ha estat superada per les lleis, decrets i altres disposicions legals vigents durant la guerra civil, no pot aprovar i rebutja el Pacte signat el 20 de novembre del 1943 per una fracció del Partido Socialista Obrero Español i els partits republicans espanyols, juntament amb alguns catalans; i això perquè el contingut del dit Pacte està en completa oposició amb la tasca progressiva que, en el terreny polític, en l'econòmic i en el social, serveix de guiatge a la nostra actuació d'avui i ens orienta per a un futur immediat.

Ens declarem partidaris d'una estructura política hispànica de tipus federatiu capaç de donar plena satisfacció a les nacionalitats que, com Catalunya, Euscadi i Galícia, no poden desenvolupar llinnament llurs institucions dins el marc esquiàt imposat per les Corts Constituents espanyoles del 1931. Entenem que la unitat d'acció per enderrocar el règim franquista i impedir el restabliment impopular de la monarquia, és del tot compatible amb un Pacte entre els diversos pobles que constitueixen l'actual Estat espanyol, l'objectiu del qual seria reconstruir el país damunt de bases noves i evitar que quedin en peu, i encara agreujats, els principals problemes que determinaren la guerra civil.

Mèxic, D. F., 24 de novembre de 1943.

DE CARA AL MON DEL DEMA

Mentre es prepara la darrera batalla contra Hitler i els seus aliats, les Nacions Unides continuen la tasca endegadora de la post-guerra. Els Estats Units, la Gran Bretanya, la URSS i els Governos o Consells nacionals representants dels països avui dominats pel nazisme, estudien els problemes que hom considera com a més greus i previsibles per a l'endemà mateix de la guerra i es prenen les mesures adients per tal d'assuavir els estralls que la destrucció, els robatoris i la fam provocada per l'acció dels exèrcits alemanys, italians i japonesos hauran fet en llurs víctimes i en la riquesa dels països conquistats a sang i a foc.

Els catalans, i especialment els que ens trobem a l'exili, tenim el deure de preocupar-nos també pel demà de casa nostra. Els problemes de reconstrucció de la nostra economia probablement no seran tan greus com els que tenen plantejats els països que viuen sotmesos a Hitler; però no seran pas problemes fàcils de resoldre. En canvi la misèria del nostre poble no serà pas menys terrible que la d'altres indrets d'Europa. L'exemple que ens donen els altres nuclis de germans també exiliats, és una bona lliçó per a nosaltres i una acusació contra aquells homes que, a l'exili, s'entesten en accentuar la divisió del nostre moviment nacional, per motius de tipus personal, més que no pas per qüestions polítiques, i fan perdre el temps impossibilitant la tasca eminentment patriòtica de pensar en el demà de Catalunya deixant de banda les ambicions personals i dedicant tot l'esforç que calgui i de manera desinteressada a internacionalitzar el nostre problem nacional, tot donant a conèixer, des d'ara i allà on convingui, les característiques i les necessitats del nostre país, una de les primeres víctimes del nazisme alemany i del feixisme italià, ambdós aliats i orientadors del falangisme espanyol i de Franco, el seu cap.

Es per això que considerem convenient d'anar informant als nostres companys de les principals activitats que sobre la reconstrucció del món s'estan realitzant a tot arreu, fent extractes dels documents i publicacions que ens arriben i que serveixen de base per a les tasques de les Comissions de Treball del nostre Partit.

EL PROBLEMA DE L'ALIMENTACIO EN LA POST-GUERRA

Quaranta-quatre governs i autoritats reconegudes participaren en la Conferència de les Nacions Unides celebrada a Hot Springs, Virgínia, Estats Units, del 18 de maig al 3 de juny del 1943. Ha estat creada una Comissió provisional per a portar a la pràctica els acords adoptats, de la qual és president permanent L. B. Pearson, representant del Canadà. Pavel I. Txegula, representant de la Unió Soviètica, i Tsou Pingwen, representant de Xina, foren elegits vice-presidents; Harold A. Vogel, del Departament d'Agricultura dels Estats Units actua de secretari. Aquesta Comissió interina ha creat tres comitès: un perquè prepari una declaració de política per als Governos participants; un altre perquè estructuri l'organització permanent dels serveis que s'ha acordat d'establir, i un altre perquè realitzi els estudis preliminars d'aquestes qüestions.

Els problemes a resoldre són els de proporcionar aliments, vestits i medicines a tots els pobles necessitats que hagin estat víctimes de la barbàrie nazi.

Una conferència especial sobre el mateix problema s'ha celebrat el mes d'agost al Caire, amb representants d'Egipte, Palestina, Síria, Líban, Transjordània, Irak, Xipre, Iran i Tripolitània, territoris que fan un total de 79 milions d'habitants. Els acords d'aquesta Conferència del Mig Orient no es refereixen exclusivament al problema dels aliments en la post-guerra; també escometen el que planteja a aquells països la situació militar de la Mediterrània, que fa difícil l'atenció de les necessitats actuals. Per això hom es dedica ja a l'estudi del control dels proveïments, dels preus i de la distribució.

LA RECONSTRUCCIO DE BELGICA

Ha estat publicat un estudi sobre els danys causats per la guerra en territori belga. El 30 de juny del 1942, s'havien recollit les dades següents: L'estadística comprèn les conseqüències d'una campanya militar de 18 dies i de dos anys d'estat de guerra, i assenyala que han estat perjudicats: 195,355 estatges; 3,430 fàbriques i establiments industrials i 4,196 edificis públics, i destruïts 6.229,044 metres quadrats de vies de comunicació i 1,787 obres d'enginyeria. Les necessitats nazis han fet que un tant per cent d'aquests edificis i carreteres destruïts hagin estat reconstruïts en part; però la manca de materials ha impedit la reconstrucció total i ara cal prevenir l'endegament de la resta i sobretot el de tota la costa de la part occidental de Flandes, on no s'ha fet res en absolut. S'haurà de tenir en compte també la reconstrucció de les indústries de guerra i dels edificis desfets per les bombes dels aliats, la qual cosa es farà d'acord amb el Govern lliure que resideix a Londres.

LA HIGIENE PUBLICA A POLONIA

El Ministeri de Treball i Benestar Social de Polònia, que actua a Londres, ha publicat un projecte relatiu a l'organització dels serveis d'higiene pública a Polònia tan aviat com acabi la guerra. El projecte fa remarcar la importància internacional del control de les epidèmies, i la necessitat d'assegurar l'assistència mèdica i l'alimentació del poble polonès, perquè si no es domina a temps el problema de les epidèmies a Polònia aquestes seran una amenaça per a tota la part occidental d'Europa i fins i tot potser es propagaran pertot el Continent, la qual cosa impediria o dificultaria en gran manera la reconstrucció d'Europa i del món. Com a tasca complementària ha estat obert un registre de polonesos residents a la Gran Bretanya, homes i dones, de 18 a 60 anys, per tal que s'ofereixin des d'ara a fer treballs d'ajut i assistència a benefici de llurs compatriotes necessitats. Aquests ciutadans actuaran a les ordres dels organismes creats pel govern lliure de Polònia a Londres.

LA CONSTRUCCIO DE VAIXELLS ALS PAISOS BAIXOS

El Govern d'Holanda a Londres ha nomenat un Comitè Consultiu perquè estudiï el problema de la construcció de nous vaixells mercants després de la guerra. El Comitè és integrat per tècnics comercials i perits en la construcció de vaixells. Entre els problemes a tenir en compte hi ha el de les necessitats de l'economia holandesa, el de la tasca a acomplir pel vaixells d'aquell país en la distribució d'aliments per Europa, el de la repercussió que tindran els avenços de l'aviació civil en la navegació marítima, i el de les condicions de treball dels mariners.

LA FUTURA POLITICA SOCIAL TXECOSLOVACA

Les primeres mesures que caldrà prendre a Txecoslovàquia, segons el seu ministre de Benestar Social, instal·lat a Londres, són les següents: assegurar un servei mèdic ininterromput; restablir les activitats normals dels sindicats obrers i de les cooperatives; organitzar la distribució dels aliments amb la col·laboració dels municipis i de la Creu Roja txecoslovaca; assegurar la repatriació dels ciutadans txecoslovacs exiliats o traslladats per força a d'altres països; reclamar indemnitzacions pels danys causats per l'ocupació en el terreny dels serveis socials; dedicar el major esforç a l'organització del treball per tal de restablir la producció; organitzar la distribució de la roba que es necessita i vigilar les condicions higièniques dels estatges. "Els problemes la solució dels quals no es podrà ajornar —digué— són els de l'atur forçós, les obres públiques, les borses de treball, l'educació especialitzada, els jornals i d'altres. Tenim el propòsit de garantir a tothom un *standard* humanitari de vida, d'higiene pública i de serveis mèdics... No es tracta d'una simple tasca de reconstrucció, d'un retorn al passat, sinó de crear un sistema nou i millor".

Miquel FERRER.

TRES GUERRES

TRES INTERNACIONALS

Cadascuna de les tres darreres guerres grans que han esclatat a Europa, ha significat la fallida d'una Internacional i la naixença, posteriorment, d'una altra.

El mur contra el qual s'han anat estabellant les Internacionals ha estat sempre el mateix: la interpretació dels mètodes i objectius de les conteses i, com a conseqüència, la tàctica preconitzada per tal de situar, internacionalment, l'acció obrera.

La guerra franco-prussiana del 1870 fou el corrosiu que desintegram la Primera Internacional. La de 1914-18 elogià el brillant full de serveis de la Segona. L'actual ha determinat la mort de la Tercera.

La Primera Internacional recollia les lliçons de l'acció social de tots els treballadors del món i l'acció política del cartisme anglès. Aprenia de les lluites, esporàdiques i sagnants, dels primers proletaris contra el termidorisme i de les organitzacions carbonàries de França i d'Itàlia; de la revolta desembrina de Rússia; de les heroiques barricades de Lió; de la Federació dels Exiliats; de la Lliga dels Justos; de la Revolució parisenca del 1830 i de la Lliga dels Comunistes, la fe i la tenacitat, l'heroisme i la valentia, la decisió i l'odi a tota mena de tirania. Del cartisme, la Primera Internacional obtingué un llegat que passà, també, a mans de la Segona i de la Tercera. Engels el defineix dient: "En el cartisme és tota la classe treballadora qui s'alça en contra de la burgesia i l'escomet en el seu poder polític, darrera els murs del qual s'artilla. El cartisme és una causa purament obrera, emancipada de qualsevol element burgès".

Marx i Engels s'adheriren a la Lliga dels Comunistes, la qual efectuà el seu primer Congrés a Londres, l'any 1847. Hom encarregà als dos grans teòrics la redacció d'un programa i ells escriviren el "Manifest Comunista", el qual ha servit de doctrina a la Lliga dels Comunistes, a la Primera, a la Segona i a la Tercera Internacionals.

Com és d'heroica la gesta de la Lliga dels Comunistes! És la primera i la darrera agrupació internacional que mor executada. Sacseja, en revoltes sense treva, cinc anys de la història d'Europa. Es bat a les barricades de París, Berlín, Viena, Colònia... i un cop la reacció europea, atida pel zarisme rus, ha triomfat, la Lliga mor d'una manera col·lectiva en el Procés de Colònia, l'any 1851. La major part dels seus membres havien mort a les barricades d'Europa. Els que restaven feren cap a la Guaiana i a altres presons de condemna.

Tretze anys de silenci i de tristesa varen, després, damunt el proletariat. Fins que en el 1864 nasqué l'Associació Internacional dels Treballadors, la Primera Internacional, les figures cabdals de la qual foren Carles Marx i Miquel Bakunin.

Aquesta organització té per origen anecdòtic la protesta, per mitjà d'una reunió a Londres, contra la repressió de la revolta polonesa, ofegada en bassals de sang pel zarisme rus. La Primera Internacional naixia sota el signe d'una revolta de tipus nacionalitari, a la qual donà tot el suport possible. Potser per això la Primera Internacional acollí tot el que es caracteritzava per un esperit ample i generós, fossin els homes considerats com a obrers oprimits o com a nacionals esclavitzats. La Segona Internacional deixà de banda les preocupacions sobre els problemes nacionalitaris i els considerà, en bloc, i gairebé sempre, com de tipus reaccionari. El prejudici dels treballadors envers els moviments d'alliberament nacional és una típica deixalla de la socialdemocràcia.

El 1870 Napoleó III llançà els seus exèrcits contra Prússia, i Prússia llançà els seus contra França. La Primera Internacional havia pres una colla d'acords, que incloïen la vaga general, pel cas de declaració de guerra. Marx i Bakunin ja feia temps que portaven una lluita aferrissada per qüestions de principis i de tàctiques. Quan la guerra esclatà, ja no fou possible de lligar llurs criteris irreconciliables.

Marx considerava que la guerra, del cantó alemany, era de defensa, i que la única acció que havia de portar a terme el proletariat era evitar que perdés aquest caràcter i es transformés en una guerra d'agressió contra França. Segons Marx, evitar la guerra no era possible, puix els treballadors "no tenien cap poder per fer-ho". Bakunin, pel contrari, creia que l'acció dels francesos era una guerra santa i justa contra el germanisme i que la derrota de França ho fóra, també, dels principis de la Gran Revolució.

Marx era alemany i Bakunin, per bé que rus, s'havia afrancesat tant que ja es considerava "home de França". Davant la guerra, per damunt del socialisme, cadascú tirava l'aigua al seu molí.

En aquesta duplicitat de criteris s'ofegà la Primera Internacional.

La Segona durà fins a la guerra de 1914-18. Creà posicions fortíssimes a Alemanya, Àustria i Hongria, Anglaterra, França, Itàlia, Espanya, Rússia, etc. S'esforçà per aclarir els límits ideològics i tàctics amb l'anarquisme i per precisar l'actitud del socialisme enfront dels governs de la burgesia. Treballà activament per tal de posar un mur a la guerra, la constant amenaça d'Europa. Però la guerra esclatà. I, com en la franco-prussiana, els obrers no tingueren "cap poder per evitar-la". I així com es dividí, aleshores, el criteri dels màxims dirigents, així també Lenin i Plejanov, les dues grans figures del socialisme, mort Jaurès, trobaren que eren incompatibles els judicis respectius sobre la guerra. Lenin creia que era una topada de tipus imperialista i que

la missió dels treballadors consistia a sabotejar-la, tant que es transformés en una guerra civil dintre de cada nació, per tal d'anar després a la presa del poder polític. La tendència Plejanov identificava els interessos de cada nació bel·ligerant amb els interessos del proletariat respectiu. I aquesta fou l'escissió i la futura impotència teòrica i activa de la Segona Internacional.

La Tercera va néixer aplegant tots els qui creien que la Segona s'havia errat en l'apreciació de la guerra.

Ha viscut vint-i-cinc anys.

No farem ací cap inventari ni cap judici de la seva actuació. Només, globalment, la qualificarem de sectària, de dispersadora de les forces potencials del proletariat internacional i d'organització al servei exclusiu dels interessos estatals de la URSS, àdhuc en aquelles circumstàncies que, per un joc diplomàtic transitori i anecdòtic, els interessos de l'Estat soviètic divergien o eren antagònics dels del proletariat mundial.

La Tercera Internacional ha viscut fins a la "nova guerra".

Mentre la URSS estigué al marge del conflicte, la guerra fou, per a la Tercera Internacional, una contesa de tipus imperialista. Lligada la URSS a un "pacte d'amistat" amb Alemanya, la tàctica que intentà imposar l'organisme moscovita, sense caixes de ressonància als països de l'Eix, fou una acció unilateral de sabotatge i de consignes de rebel·lia. El resultat fou un afebliment de la potència nacional de França, Bèlgica i Holanda, al servei exclusiu de la màquina militar alemanya.

Quan la URSS entrà a la guerra, aquesta, per a la Tercera Internacional, deixà d'ésser imperialista i es transformà en ideològica. Però els partits europeus ja no existien. I com que la URSS està aliada amb Anglaterra i els Estats Units, la política d'entesa exigeix garanties: cal, certament, assegurar-se que la URSS no provarà de fer el maneta en les qüestions interiors dels seus aliats. La garantia que la URSS ha ofert ha estat la dissolució d'un organisme que, pràcticament, havia mort en no evitar la guerra — "per manca de poder", segons la frase de Marx — i en errar fonamentalment la tàctica... que hauria estat correcta plantejada a l'inrevés.

La Tercera Internacional ha mort. ¿Com es podrà refer un organisme que la solidaritat proletària fa imprescindible i que és la sang de tota la tradició obrera?

Creiem que per iniciar aquest tema tenen la paraula els partits socialistes de tot el món que puguin fer-se sentir. El nostre criteri és matèria de discussió interna i les seves línies generals un fons per a una sèrie d'articles.

Angel ESTIVILL.

A Proposit de la Unió dels Catalans Independentistes

UNIO DELS CATALANS INDEPENDENTISTES

Comissió Organitzadora
de la

DELEGACIO DE MEXIC

Districte Federal, 5 d'octubre 1943.

Al Consell Executiu del Partit Socialista Català.

Admirats compatriotes:

Tenint en compte el que reiteradament heu fet públic en els vostres manifestos, declarant-vos fervents lluitadors per la llibertat absoluta de la nostra Pàtria, ens plau, en el moment de constituir aquesta Comissió Organitzadora, saludar-vos ben cordialment i pregar-vos que volgueu considerar la conveniència d'adherir-vos a la UNIO DELS CATALANS INDEPENDENTISTES i col·laborar a les tasques preparatòries i a la del 1er. Congrés Independentista Català.

Volem aclarir que el moviment independentista té un objectiu clar i concret a realitzar, que, específicament, no és antagònic amb cap de les tendències democràtiques que porten activitat política a l'exili

Cerquem realitzar l'alta ambició de donar forma a una unitat efectiva i fecunda dels catalans escampats pel món i, després dels intents i experiències viscudes, creiem que és convenient aplegar tots els independentistes en una organització que, a més de la cordial convivència, cristal·litzi en un programa concret de realització immediata.

Si tinguéssim la sort que aquesta suggerència nostra trobés el desitjat ressò en la vostra consciència patriòtica i volguéssiu designar un company per formar en aquesta Comissió Organitzadora i documentar-vos verbalment de tot l'abast del programa de conjunt a realitzar, creuríem haver posat una de les pedres fonamentals que farien possible estructurar d'una forma positiva la representació, nacional i autèntica, de Catalunya a l'exili.

Ben cordialment vostres, **Marcel·lí PERELLO. JORDI ARQUER.**

Octubre 13, 1943.

Als compatriotes Marcel·lí Parelló i Jordi Arquer, de la

Comissió Organitzadora de la Delegació de Mèxic de la

Unió dels Catalans Independentistes.

Benvolguts amics:

El Consell Executiu del Partit Socialista Català, en la seva reunió ordinària d'avui, ha pres l'acord d'acusar rebut de la vostra comunicació del dia 5 i contestar-la de la manera següent:

El Partit Socialista Català agraeix l'atenció d'ésser invitat a formar part de la "Unió dels Catalans Independentistes", però tot i que la posició política del nostre Partit, expressada en els diversos manifestos publicats, és defensar, en la qüestió nacional, el dret a la plena sobirania del nostre poble i la seva llibertat, no considerem convenient per al moviment de reivindicació nacional col·laborar en una organització que actuaria paral·lelament al moviment de les Comunitats Catalans i podria entorpir les activitats del Consell Nacional de Catalunya.

Som partidaris d'escotar totes les possibilitats d'entesa amb les organitzacions polítiques nacionals i els homes de tendència democràtica del nostre país; volem que la provisionalitat del Consell Nacional que presideix Carles Pi i Sunyer acabi el més aviat possible; i creiem que qualsevol actuació que ens portés a un esmicolament de la representació catalana al món lliure seria enormement perjudicial per al propi moviment nacional.

Considerem, per tant, que l'intent més recíbit de la unitat dels catalans nacionals ha estat feta amb el moviment dit de les Comunitats, i mentre subsisteixin aquests nuclis organitzats en el món lliure i es mantinguin fermes en l'orientació nacional coincident amb la nostra, ens fem un deure de continuar col·laborant-hi amb tot el nostre entusiasme i lleialtat.

Desitgem que els vostres propòsits siguin profitosos per a la causa de Catalunya.

Ben cordialment vostres,

PARTIT SOCIALISTA CATALÀ.—Felip BARJAU, President.—Miquel FERRER, Secretari.

MOVIMENT OBRER

N. M. Sxverník, Secretari general de la Federació Central de Sindicats de la URSS ha fet un resum dels resultats de l'emulació socialista en la producció de guerra durant l'any passat. Com a resultats positius assenyala un augment de més d'un 30 per cent en la indústria de l'aviació; un 15 per cent en la indústria d'armament; 11 per cent en la construcció de maquinària pesada; 38 per cent en la producció de tanes; 27 per cent en la indústria elèctrica; 46 per cent en la indústria lleugera i 20 per cent en la indústria alimentària.

Una de les característiques dels obrers soviètics és l'interès per millorar els sistemes de producció i estalviar primeres matèries. Durant l'any 1942 es presentaren 24.000 proposicions dels obrers per al millorament de la producció de municions. L'aplicació d'una tercera part d'aquestes iniciatives, que va resultar acceptable, va donar per resultat un estalvi de 8.200 tones de metall, amb un valor de 259 milions de rubles.

* * *

La Federació Sindical Internacional (F.S.I.), actualment radicada a Londres, ha publicat un informe de les seves activitats des de l'abril del 1942 al març del 1943. El nombre d'afiliats, en 1942, era de 15.081.026, o sigui 2 milions més, aproximadament, que en 1941. El nombre d'afiliats, per països, en 1942 era el següent: Argentina, 220.000; Canadà, 144.592; Xina, 420.000; Estats Units, 5.954.434; Gran Bretanya, 5.800.000; Índia, 144.000; Mèxic, 530.000; Noruega, 20.000; Nova Zelanda, 194.000; Palestina, 132.000; Suècia, 1.200.000; Suïssa, 222.000; Unió Sudafricana, 120.000. L'informe diu que la F.S.I. ha pogut mantenir relacions amb totes les organitzacions afiliades, excepte els centres de l'Índia i Mèxic. La recaptació total de la F.S.I. fou de 7.696 lliures esterlines i despeses de 7.727.

Una de les tasques de la F.S.I. és estudiar la reconstrucció del moviment sindical internacional l'endemà de la guerra. El Subcomitè encarregat d'aquesta ponència va acordar proposar la creació d'una sola central sindical mundial integrada per les federacions sindicals nacionals i pels organismes internacionals de determinades indústries. Es va estudiar el problema de la incorporació dels sindicats soviètics a la nova Federació Mundial i el subcomitè va acordar de proposar la conveniència d'estudiar la unitat amb el màxim interès per a realitzar-la.

D'ençà dels acords de juliol del 1942, funciona un Consell Internacional Sindical presidit per Sir Walter Citrine i els altres membres de l'Executiu de la F.S.I.: un representant de cadascuna de les organitzacions adherides de l'Argentina, Gran Bretanya, Canadà, Mèxic, Noruega, Palestina, Suïssa i els Estats Units i un representant de cadascuna de les Secretaries Sindicals Internacionals següents: Transport, mines, metal·lúrgia, construcció i fusta, tèxtil, vestit i calçat. A les reunions del Consell assisteixen també, però amb caràcter d'assessors, un representant de cadascun dels següents grups que es troben a la Gran Bretanya i que tenen llurs respectius països ocupat per forces de l'Eix: austriac, belga, txecoslovac, francès, alemany, polac i espanyol. El representant espanyol és el que té la Delegació de la Comissió Executiva de la U.G.T. que presideix Belarmino Tomàs i de la qual és secretari general Salvador Vidal Rossell.